

Arrest

nr. 32 355 van 2 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 maart 2009, houdende de weigering van een visum, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 mei 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat MCL. FRÈRE, die loco advocaat P. HUGET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart te zijn geboren op 1 juli 1981 te Arbil en de Iraakse nationaliteit te bezitten.

Op 5 oktober 2008 huwt verzoekster in Irak met dhr. S.M.N. die op 28 januari 2000 in België werd erkend als vluchteling en op 27 juni 2002 de Belgische nationaliteit verkreeg.

Op 7 december 2008 dient verzoekster een aanvraag voor een visum gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Damascus in Syrië.

Op 30 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van de visumaanvraag. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd werd:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

In overeenstemming met artikel 27 wordt een buitenlandse authentieke akte in België erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. De akte moet voldoen aan de noodzakelijke voorwaarden voor haar authenticiteit volgens de staat waarin de akte werd opgesteld;

In desbetreffend geval blijkt uit een onderzoek aangevraagd door de Belgische Ambassade te Damascus dat de voorgelegde identiteitskaart van de visumaanvraagster mevrouw Q.S.M.Q. (...) vals zou zijn en niet legaal werd uitgegeven door de Iraakse autoriteiten;

Overwegende dat dit werd aangetoond door het feit dat het registratienummer niet geprint met de normaal gebruikte “letterpress” techniek en de “wet seal” van erbarmelijke kwaliteit zou zijn en dat de helderheid en veiligheidskenmerken van een authentiek zegel zouden ontbreken;

Gezien het voorleggen van een valse akte kan de identiteit van mevrouw niet vastgesteld kan;
Overwegende dat dit tevens een implicatie heeft op de huwelijksakte;

Bijgevolg wordt het visum geweigerd. (...)”

2. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij opteert voor de Franse taal als “proceduretaal” dient er op te worden gewezen dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr. St, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p. 737). Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissing door het bestuur werd genomen in het Nederlands dient de Nederlandse taal als proceduretaal door de Raad te worden gehanteerd.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoeker wel vrij om voor zijn akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hij verkiest. De raadsman die verzoeker bijstaat of

vertegenwoordigt dient evenwel ter terechtzitting de proceduretaal te hanteren in zijn mondelinge toelichtingen (Gedr. St., Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 123).

3. Over de ontvankelijkheid

De verweerder voert aan dat het beroep onontvankelijk zou zijn daar het laattijdig werd ingediend.

Hij wijst erop dat verzoekster in haar verzoekschrift uiteenzet dat zij na haar eerste verzoek tot inzage van het administratief dossier op 10 april 2009, kon kennis nemen van een document betiteld: *“beslissingsformulier familiale hergroepering DAM/00000009664”*. Uit het administratief dossier blijkt volgens de verweerder dat het om de gemotiveerde beslissing gaat van 30 maart 2009, die thans wordt bestreden. Verzoekster laat evenwel uitschijnen als zou zij de inhoudelijke beslissing pas ter kennis hebben gekregen per inhoudelijk brief van 15 juni 2009, waarop zij vervolgens een beroep tot nietigverklaring indiende op 12 juni 2009. Uit bovenstaande blijkt volgens verweerder dat het beroep tot nietigverklaring buiten de termijn van verval van dertig dagen, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) werd ingediend en dienvolgens laattijdig is.

Verzoekster repliceert dat zij haar verzoekschrift wel degelijk binnen de wettelijke termijn van dertig dagen heeft ingediend, daar de bestreden beslissing haar per post werd ter kennis gebracht op 13 mei 2009. Verzoekster stelt dat hoewel de beslissing werd genomen op 30 maart 2009 en zij op de hoogte was van het feit dat er een beslissing werd genomen, zij de motieven van de beslissing niet kende. Tevens stelt zij dat hoewel zij kennis kon nemen van het administratief dossier en van de motieven van de beslissing, de kennisgeving van de beslissing pas op 13 mei geschiedde, daar zij pas dan kennis kreeg van de volledige motieven in rechte en in feite, die aan de oorsprong liggen van de weigeringsbeslissing. Tevens wijst verzoekster erop dat het vaste rechtspraak betreft dat de beroepstermijn pas begint te lopen op het moment dat de verzoekende partij geïnformeerd wordt over de beroepstermijnen. Deze werden voor het eerst vermeld op de kennisgeving van de beslissing van 13 mei 2009. Verzoekster verwijst hiervoor ook naar artikel 2 van de wet van 29 juli 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeksters advocaat inzage werd verleend in het administratief dossier op 15 en op 29 april 2009. Verzoekster stelt zelf naar aanleiding hiervan kennis te hebben genomen van het document *“beslissingsformulier familiale hergroepering (DAM/00000009664)”*. Uit het administratief dossier blijkt dat dit document de volledige motieven in rechte en in feite bevat zodat dient te worden vastgesteld dat verzoekster wel degelijk kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing en de motieven van de bestreden beslissing voor 13 mei 2009. Verzoekster wijst evenwel terecht op artikel 2, 4° van de wet betreffende de openbaarheid van bestuur, dat luidt als volgt:

“Met het oog op een duidelijke en objectieve voorlichting van het publiek over het optreden van de federale administratieve overheden :

(...)

4° vermeldt elk document waarmee een beslissing of een administratieve handeling met individuele strekking uitgaande van een federale administratieve overheid ter kennis wordt gebracht van een bestuurde, de eventuele beroepsmogelijkheden, de instanties bij wie het beroep moet worden ingesteld en de geldende vormen en termijnen; bij ontstentenis neemt de verjaringstermijn voor het indienen van het beroep geen aanvang.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 13 mei 2009 per brief nogmaals in kennis werd gesteld de bestreden beslissing en dat deze kennisgeving expliciet de beroepsmogelijkheden, de modaliteiten en de termijnen bevat.

Bijgevolg heeft verzoekster evenwel kennis gekregen van de bestreden beslissing op 15 april 2009, doch is de beroepstermijn ingevolge artikel 2, 4° van de Wet openbaarheid van bestuur pas beginnen lopen op 13 mei 2009. Overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet moet een beroep tot

nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen, zodat het verzoekschrift van 12 juni 2009 aldus tijdig werd ingediend.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 39/16, 40 en volgende en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en van de beginselen van behoorlijk bestuur en van de billijke procedure, van het beginsel waarbij de overheid geacht wordt alle aan hem gekende feiten in overweging te nemen. Daarnaast voert zij de schending aan van de Europese richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna verkort EVRM). Tevens voert verzoekster een manifeste beoordelingsfout aan en de overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

Verzoekster voert aan dat de beslissing gemotiveerd moet worden. In casu baseert de bestreden beslissing zich op een vermoeden van fraude met het identiteitsdocument. Verzoekster betwist elke vorm van fraude. Zij stelt dat zij andere documenten heeft neergelegd die de echtheid van haar identiteit aantonen. Verzoekster stelt dat het recht op gezinshereniging pas mag geweigerd worden wanneer er een reeks aanwijzingen bestaan die twijfel laten bestaan over de echtheid van de identiteit. Het bewijs van de identiteit mag geleverd worden langs alle rechtswegen. Verzoekster verwijst hiervoor bij analogie naar artikel 64 van de wet van 47 mei 1999, tot wijziging van bepaalde regels met betrekking tot het huwelijk en naar rechtspraak die volgens verzoekster verduidelijkt dat gezien het wetsontwerp niet voorziet in enige precisering van de vorm van het bewijs, alle mogelijkheden van bewijs open staan. Verzoekster stelt dat indien er effectief een vermoeden van fraude bestaat omtrent een identiteitsdocument, verweerder de verzoekende partij hiervan op de hoogte moet brengen zodat deze de fraude kan weerleggen of andere identiteitsdocumenten naar voor kan brengen. Verzoekster stelt dat zij in casu geen fraude heeft gepleegd en dat zij niet werd ingelicht dat men fraude vermoedde. Bovendien heeft zij andere documenten neergelegd die de echtheid van haar identiteit aantonen, zoals haar diploma, haar oude identiteitskaart als jong meisje en haar badge. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de zorgvuldigheidsplicht, de voorzichtigheid en het zorgvuldig bestuur, vereisen van verweerder dat hij verzoekster op de hoogte brengt van zijn vermoeden en haar de kans geeft nieuwe bewijsstukken aan te brengen. Dit geldt nog meer gelet op de moeilijke situatie waarin Irak zich bevindt, met name de burgeroorlog en een bestuur met grote lacunes.

In een tweede onderdeel stelt verzoekster dat zowel artikel 8 van het EVRM, als de artikelen 40 en volgende, en de Richtlijn 2004/38/EG de garantie geven op het recht op gezinshereniging. Verzoekster stelt dat de richtlijn uitnodigt om het recht op familiehereniging voorrang te geven. In casu betreft het een gezinshereniging met een in België erkende vluchteling en is verzoekster afkomstig van een land waar een grote geopolitieke instabiliteit heerst. Verzoekster stelt dat de verweerder hier dan ook extra aandacht aan moet besteden en haar had moeten toestaan haar identiteit met alle soorten documenten aan te tonen. Een huwelijk dat niet kan gevolgd worden door een gezinshereniging maakt een schending uit van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster dient op 7 december 2008 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum voor een gezinshereniging met haar Belgische echtgenoot. Verzoekster dient zich aldus te bevinden in de voorwaarden die worden gesteld door artikel 40ter, juncto 40bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster niet kan aantonen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter, daar haar identiteit niet vaststaat.

Uit het administratief dossier blijkt dat de door verzoekster ten bewijze van haar identiteit neergelegde identiteitskaart werd overgemaakt aan de Canadese ambassade voor een echtheidsonderzoek. De Canadese ambassade kwam tot de conclusie dat de identiteitskaart een vervalsing betreft om een aantal redenen die vervolgens worden opgesomd.

De bestreden beslissing motiveerde hieromtrent het volgende:

“In overeenstemming met artikel 27 wordt een buitenlandse authentieke akte in België erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht. De akte moet voldoen aan de noodzakelijke voorwaarden voor haar authenticiteit volgens de staat waarin de akte werd opgesteld

In desbetreffend geval blijkt uit een onderzoek aangevraagd door de Belgische Ambassade te Damascus dat de voorgelegde identiteitskaart van de visumaanvraagster mevrouw Q.S.M.Q. (...) vals zou zijn en niet legaal werd uitgegeven door de Iraakse autoriteiten;

Overwegende dat dit werd aangetoond door het feit dat het registratienummer niet geprint met de normaal gebruikte “letterpress” techniek en de “wet seal” van erbarmelijke kwaliteit zou zijn en dat de helderheid en veiligheidskenmerken van een authentiek zegel zouden ontbreken;

*Gezien het voorleggen van een valse akte kan de identiteit van mevrouw niet vastgesteld kan;
Overwegende dat dit tevens een implicatie heeft op de huwelijksakte”.*

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat de bestreden beslissing zich baseert op een vermoeden van fraude omtrent de identiteitsdocumenten. Vervolgens poogt zij deze motieven te weerleggen. Hiermee toont zij duidelijk aan de juridische en feitelijke overwegingen van de bestreden beslissing te kennen, waardoor het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekster stelt dat er geen sprake is van fraude, maar weerlegt de argumenten, waarom verweerder van mening is dat de identiteitskaart vals is niet. Zij beperkt zich tot de mededeling dat zij geen weet heeft van enige fraude. Verder stelt verzoekster dat zij haar identiteit ook met andere documenten mag aantonen en dat zij hiertoe haar diploma, haar oude identiteitskaart als jong meisje en haar badge heeft neergelegd. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeksters raadsman deze documenten overgemaakt heeft per brief, die werd opgesteld op 29 april 2009. De bestreden beslissing dateert evenwel van 30 maart 2009, zodat het de verwerende partij niet kan worden ten kwade geduid met deze documenten geen rekening te hebben gehouden daar deze haar niet gekend waren, ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekster stelt tevens dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, vereisen dat verzoekster zou worden geïnformeerd over de vermoedens van fraude zodat zij de kans heeft deze te weerleggen en eventuele andere identiteitsdocumenten kan bijbrengen.

De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek

van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster haar standpunt heeft kunnen uiteenzetten bij haar visumaanvraag en dat zij de mogelijkheid heeft gekregen om haar aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven. De vermoedens van fraude werden niet besproken in dit gesprek daar het onderzoek door de Canadese ambassade nog niet werd afgerond. In casu heeft verzoekster bij haar aanvraag verschillende documenten neergelegd ter staving van haar aanvraag, onder andere haar Iraakse identiteitskaart ter staving van haar identiteit. Verzoekster bracht na de bestreden beslissing nog enkele documenten bij, doch weerlegt op geen enkel moment de motieven waarom de identiteitskaart als vals wordt beschouwd. Ook van verzoekster mag enige zorgvuldigheid worden verwacht, met name dat zij alle nuttige documenten reeds bij haar aanvraag indient of zelf initiatief neemt deze zo snel mogelijk in te dienen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de gemachtigde ambtenaar van de minister niet over voldoende gegevens zou hebben beschikt om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Uit bovenstaande blijkt dat de verweerder op redelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat er vermoedens zijn dat verzoeksters Iraakse identiteitskaart vals is en haar identiteit bijgevolg niet vaststaat, wat implicaties heeft voor haar huwelijksakte, zodat zij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 40 en volgende van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en van de billijke procedure, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Verzoekster geeft niet aan op welke wijze er sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout en de overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen. Luidens artikel 39/69, § 1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Ook met betrekking tot de schending van de Richtlijn 2004/38/EG vermeldt verzoekster niet welke artikelen en op welke wijze zij de Richtlijn 2004/38/EG geschonden acht. Het middel is dan ook onontvankelijk wat deze ingeroepen schendingen betreft.

Tevens roept verzoekster de schending in van de artikelen 8 en 12 van het EVRM, met name dat haar gezinsleven wordt geschonden, nu haar gezinshereniging met haar echtgenoot haar niet wordt toegestaan. Verzoekster stelt dat een huwelijk waarna geen gezinshereniging wordt toegestaan een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 12 van het EVRM houdt het recht op huwen in. Daar verzoekster beweert reeds gehuwd te zijn, is het de Raad niet duidelijk in welk opzicht dit artikel zou worden geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM

(EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Daar de bestreden beslissing op redelijke wijze tot de conclusie komt dat verzoeksters identiteit niet vaststaat, toont zij ook niet aan dat zij een gezin vormt met haar voorgehouden echtgenoot. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU